

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23.09.1997, sp. zn. 4 To 829/97, ECLI:CZ:KSCB:1997:4.TO.829.1997.1

Číslo: 49/1998

Právní věta: Za nesprávné poučení ve smyslu § 148 odst. 2 tr. ř. nelze považovat v poučení o právu stížnosti chybějící údaj o lhůtě k jejímu podání. I v takovém případě lze stížnost proti usnesení podat jen ve lhůtě tří dnů od jeho oznámení (§ 143 odst. 1 tr. ř.). Okolnost, že odsouzenému nebylo dáno poučení o lhůtě k podání stížnosti, bude zpravidla zakládat důvod k žádosti o navrácení lhůty podle § 61 odst. 1 tr. ř.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 23.09.1997

Spisová značka: 4 To 829/97

Číslo rozhodnutí: 49

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Stížnost

Předpisy: 141/1961 Sb. § 61 odst. 1
§ 148 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 49

Za nesprávné poučení ve smyslu § 148 odst. 2 tr. ř. nelze považovat v poučení o právu stížnosti chybějící údaj o lhůtě k jejímu podání. I v takovém případě lze stížnost proti usnesení podat jen ve lhůtě tří dnů od jeho oznámení (§ 143 odst. 1 tr. ř.). Okolnost, že odsouzenému nebylo dáno poučení o lhůtě k podání stížnosti, bude zpravidla zakládat důvod k žádosti o navrácení lhůty podle § 61 odst. 1 tr. ř.

(Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 9. 1997 sp. zn. [4 To 829/97](#))

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl stížnost odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 1. 8. 1997 sp. zn. 3 T 80/96 jako opožděně podanou.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Písku svým usnesením ze dne 1. 8. 1997 sp. zn. 3 T 80/96 podle § 322 odst. 1 tr. ř. zamítl žádost odsouzeného o odložení výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl v trvání pěti

měsíců se zařazením do věznice s ostrahou uložen odsuzujícím rozsudkem ze dne 30. 7. 1996 sp. zn. 3 T 80/90. Po opatření lékařské zprávy totiž okresní soud dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro odklad výkonu trestu odnětí svobody neexistují.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený písemnou stížnost, ve které uvedl, že v současné době má problémy se srdcem a užívá lékařem předepsané léky. Tvrdí, že žije řádným životem, nemyslí si, že by uložený trest musel vykonávat, a dává na zvážení, zda by nebylo možné uložený trest změnit na podmíněný.

Ještě předtím, než krajský soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. mohl přezkoumat napadené usnesení, musel zvažovat, zda odsouzený podal stížnost včas. Z obsahu spisu je zjištěno, že opis usnesení byl odsouzenému F. Č. doručen 18. 8. 1997. V závěru usnesení byl poučen o právu stížnosti, kterou lze podat prostřednictvím okresního soudu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Písemnou stížnost odsouzený sestavil 28. 8. 1997, adresoval ji Krajskému soudu v Českých Budějovicích a předal ji k poštovní přepravě 29. 8. 1997. Krajský soud tuto stížnost neodkladně zaslal Okresnímu soudu v Písku, jemuž došla dne 4. 9. 1997.

Podle § 143 odst. 1 tr. ř. se stížnost podává orgánu, proti jehož usnesení směřuje, a to do tří dnů od oznámení usnesení. Podle § 137 odst. 1 tr. ř. se oznámení děje buď vyhlášením usnesení v přítomnosti toho, jemuž je třeba usnesení oznámit, anebo doručením opisu usnesení. Podle § 60 odst. 4 písm. a) tr. ř. je lhůta zachována také tehdy, jestliže podání bylo ve lhůtě dáno na poštu a adresováno soudu, u něhož má být podáno, nebo který má ve věci rozhodnout.

Z uvedených skutečností je zřejmé, že odsouzený sice písemnou stížnost adresoval správně soudu druhého stupně, který o ní měl rozhodnout, ale neučinil tak ve lhůtě tří dnů od oznámení usnesení, jak požaduje ustanovení § 143 odst. 1 tr. ř. O této lhůtě sice odsouzený nebyl výslovně poučen, avšak k opožděnému podání stížnosti nedošlo proto, že by se snad odsouzený nesprávným poučením soudu řídil, neboť poučení o lhůtě k podání stížnosti v usnesení chybělo. Takový nedostatek poučení o třídenní lhůtě k podání stížnosti však nelze považovat za nesprávné poučení ve smyslu § 148 odst. 2 tr. ř. Zatímco nesprávné poučení určuje nějakou lhůtu, ze které je možno vycházet při posuzování hranice včasnosti podání opravného prostředku, u nedostatku poučení se o žádné hranice opírat nejde. Za této situace je proto nutno vycházet ze lhůty uvedené v zákoně. Jinak by totiž rozhodnutí, které neobsahuje poučení, nenabývalo právní moci, což odporuje požadavkům na právní stabilitu soudních rozhodnutí. Okolnost, že odsouzenému nebylo dáno poučení o lhůtě k podání stížnosti, bude zpravidla zakládat důvod k žádosti o navrácení lhůty. Podle § 61 odst. 1 tr. ř., zmešká-li obviněný z důležitých důvodů lhůtu k poslání opravného prostředku, povolí mu orgán, jemuž přísluší o opravném prostředku rozhodovat, navrácení lhůty. O navrácení lhůty je třeba požádat do tří dnů od pominutí překážky. V tomto případě je překážkou nedostatek poučení a z něho vyplývající neznalost časového omezení možnosti podání stížnosti. Za pominutí této překážky lze proto považovat zejména skutečnost, že se obviněný dozvěděl o tom, že lhůta k podání stížnosti je zákonem časově omezena. V této konkrétní věci to znamená, že odsouzený má možnost do tří dnů od doručení tohoto rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí jeho stížnosti požádat o navrácení lhůty. Krajský soud, pokud by navrácení lhůty povolil, zrušil by při tom i toto své rozhodnutí o zamítnutí opravného prostředku (§ 61 odst. 2 tr. ř.).

Z těchto podstatných důvodů krajský soud postupoval podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. ř. a stížnost odsouzeného zamítl jako opožděnou.